

UN TEATRU DOAR PENTRU COPII?

Spre deosebire de teatrul de proză, care se bucură în ultimul timp de numeroase festivaluri și sărbători, cel de păpuși și marionete are o soartă mai tristă. Să însemne asta o oarecare subapreciere a genului în cauză? Sau să punem totul (inclusiv absența de la reuniune a criticilor profesioniști) pe seama unei nefericite întâmplări? S-ar putea ca vina să o poarte impresia eronată că teatrul de păpuși e dedicat exclusiv copiilor.

Lucru curios (dacă nu îngrijorător) e că nici măcar practicienii nu au venit toți la Galați, la festivalul numit „Gulliver”. Din douăzeci și două de teatre stabile, doar șaisprezece au intrat în concurs, deși nu a existat nici o preselecție care să le fi îngădit participarea, fiecare teatru având libertatea să-și prezinte cele mai bune montări.

Diferențele valorice între concurenți sunt inerente unei competiții. Dar s-au înregistrat inegalități nu numai de la un teatru la altul (ceea ce ar fi fost, poate, normal), ci chiar în cadrul aceluiași colectiv: Teatrul de păpuși din Craiova, venit cu **Ivan Turbincă** de Ion Creangă – dramatizarea și regia: Tudor Chirilă (recompensat cu premiul pentru originalitate) – s-a înfățișat și cu **Hänsel și Gretel** după Frații Grimm, pus în scenă de Cătălin Naum cu simboluri rupte de tema și logica basmului, precum pădurea simțurilor, oglinda adevărului, păsări la la Hitchcock etc.

Mănunchiul spectacolelor semnate Cristian Pepino – **Motanul încălțat și Pinocchio** („Țândărică”), **Sânziana și Pepelea** (Galați) și **Leopardul de argint** (Ploiești) – a constituit, prin unitate și forță, unul dintre vârfurile de netăgăduit ale festivalului. Decorurile ușoare, în tonuri

pastel, păpușile și marionetele sugestive, costumele în culori vesele re-creează lumea mirifică a basmului. Seducătoarele efecte ale materialelor fluide, strălucitoare pe fondul scenei negre, ritmul lăuntric al jocului și o doză de ironie (păpușile par să-și care păpușarii în spate) susțin și potențează izul de „a fost odată”, de miraculos, alcătuiind laolaltă un stil inconfundabil. Ca și spectatorii (în majoritate, preșcolari aduși în cete, plus câțiva adulți răzleți), și juriul a fost cucerit. **Pinocchio** și **Leopardul de argint** și-au împărțit titlul de cel mai bun spectacol, iar premiul special al juriului i-a revenit, prin **Sânziana și Pepelea**, teatrului-gazdă, căruia și cotidianul local i-a acordat un premiu pentru **Cenușăreasa** (regia: V. Dobrescu).

Păstoriița și hornarul de Andersen, realizat la Teatrul Elpis din Constanța de Mona Chirilă, a reprezentat cel de al doilea vârf al concursului. Slujindu-se de un singur element de decor – un imens șifonier înclinat, de o culoare fanată parcă de timp, dând senzația de vechi pod mansardat –, regizoarea a transmis întreaga gingășie din povestea celor două bibelouri de porțelan. Acuratețea și atenta cizelare, mișcarea condusă cu nerv conferă spectacolului constănțean o vigoare aparte, așa încât a-i acorda Monei Chirilă premiul pentru regie a fost firesc.

În afară de reprezentațiile propriu-zise, festivalul de la Galați a mai numărat și alte manifestări.

Cele două workshop-uri ne-au apropiat de ceea ce la ora actuală se întâmplă în străinătate. Regizoarea Irina Niculescu (Elveția) a prezentat într-unul dintre ele imagini din cele mai recente spectacole ale sale, explicând

valențele pe care le au în ochii săi păpușa – cu puterea ei de a transmite emoții comice sau tragice – și spațiul gol. Celălalt atelier, numit „Art Terapie” (după programul desfășurat, de trei ani încoace, sub patronajul UNITER, în spitale, orfeline și cămine de copii) și prezentat de actorul Liviu Pancu, și-a propus să ilustreze capacitatea curativă a artei în general și a teatrului în special.

Simpozionul dedicat repertoriului teatrelor de păpuși (moderator – directorul festivalului, Mircea Ghițulescu) a punctat probleme actuale ale domeniului, îndeosebi lipsa dramaturgilor tentați să scrie pentru copii. Ca o îmbucurătoare infirmare (sperăm că nu excepția care să confirme regula), simpozionul a fost urmat de lansarea unui volum de dramaturgie pentru copii – **Pasărea galbenă. Poveste chinezească** de Ana Ripka-Rus.

Programul echilibrat al ediției ne-a dat încredere în viitorul acestui festival și al teatrului de păpuși din România.

DARIA DIMIU

Scenă din Motanul încălțat după Charles Perrault la Teatrul „Țândărică” (regia: Cristian Pepino)

